

Η ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

Δύναμη για την ανατροπή του σφαγείου κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ

Εισήγηση του συντονιστικού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην εκδήλωση στο Θέατρο Κεραμικός στις 20/12

Η μεγάλη επιτυχία της πανεργατικής απεργίας στις 15/12 αλλά και οι πολύμορφες απεργιακές κινητοποιήσεις διάρκειας στις συγκοινωνίες, στον ΟΣΕ, στα ΜΜΕ, στην τοπική αυτοδιοίκηση δείχνουν ότι το εργατικό και λαϊκό κίνημα μπαίνει σε νέο κύκλο παρατεταμένων αγώνων αντεπίθεσης για την ανατροπή της επίθεσης κεφαλαίου, κυβέρνησης, ΕΕ και ΔΝΤ. Παρά το κλίμα κρατικής και εργοδοτικής τρομοκρατίας, πολλοί τομείς της οικονομίας νέκρωσαν ή υπολειτούργησαν, ενώ οι κεντρικοί δρόμοι της χώρας μετατράπηκαν σε οργισμένα ποτάμια. Η τεράστια μαζικότητα των διαδηλώσεων, το γεγονός ότι χιλιάδες εργαζόμενοι απέργησαν και διαδήλωσαν παρότι τα μέτρα είχαν ψηφιστεί, τα πολιτικά συνθήματα και η απαίτηση να φύγουν η κυβέρνηση και η «Τρόικα», η εμφάνιση ενός μαζικού και οργανωμένου ταξικού αγωνιστικού ρεύματος με τα πρωτοβάθμια σωματεία, τους φοιτητικούς συλλόγους και τα συνδικάτα που αντιστέκονται, η πρωτοφανής μαχητικότητα και αποφασιστικότητα των διαδηλώσεων, αποτελούν τα καινούργια στοιχεία της 15ης Δεκέμβρη και της νέας ανατρεπτικής δυναμικής που αναπτύσσεται.

Ειδικότερα η τεράστια συγκέντρωση του «Μουσείου», οι πρωτοβουλίες βάσης που σπάνε τα όρια της συναίνεσης της γραφειοκρατίας της ΓΣΕΕ (αγώνας στα ΜΜΕ, συνελεύσεις και απεργιακός αγώνας διάρκειας στο Μετρό, την ΕΘΕΛ και τις άλλες συγκοινωνίες, κατάληψη του κτηρίου της Καρόλου στον ΟΣΕ κλπ), οι οργισμένες αντιδράσεις κατά της γραφειοκρατίας σε πολλές πόλεις (ανάμεσά τους η πορεία εργαζομένων προς το κτήριο της ΓΣΕΕ), δείχνουν ότι η αναζήτηση ενός άλλου δρόμου ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος από πολύ πλατύτερα τμήματα των εργαζομένων αποτελεί ένα από τα πιο ουσιαστικά και ελπιδοφόρα σημεία της περιόδου. Συνολικά, η απεργία στις 15/12 στέλνει μήνυμα ελπίδας και διαμορφώνει νέα κατάσταση, γιατί δείχνει ότι οι κυρίαρχες αστικές δυνάμεις είναι αντιμέτωπες πλέον με ποιοτικά αναβαθμισμένες διαθέσεις αντίστασης και ανατροπής. Αυτό βάσει επιτακτικά το ζήτημα της πολιτικής και κινηματικής κλιμάκωσης της αντιπαράθεσης και της πάλης για την ανατροπή του Μνημονίου, της κυβέρνησης και κάθε επίδοξου διαχειριστή της ίδιας πολιτικής.

ΒΑΘΕΜΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ, ΟΞΥΝΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ

Ταυτόχρονα, η διεθνής οικονομική κρίση συνεχίζεται και βαθιάειναι. Ζούμε τη μεγαλύτερη μεταπολεμική κρίση του καπιταλισμού. Όχι μόνο δεν έρχεται η ανάκαμψη, αλλά είναι ορατό το ενδεχόμενο διπλής ύφεσης. Είναι κρίση δομική που αφορά συνολικά την κοινωνικοοικονομική οργάνωση και τους όρους άσκησης της αστικής πολιτικής. Το χρέος σε παγκόσμια κλίμακα εξελίσσεται σε μηχανισμό αναδιανομής πλούτου προς όφελος του κεφαλαίου. Οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται, όπως αποτυπώνεται στις συγκρούσεις για τις νομισματικές ισοτιμίες. Το ΝΑΤΟ προσπαθεί να μετεξελιχθεί σε παγκόσμιο χωροφύλακα και αυτό πυροδοτεί εντάσεις και τροφοδοτεί συγκρούσεις.

Βαθαίνει η κρίση της ευρωζώνης και συνολικά της ΕΕ. Οι εξελίξεις στην Ιρλανδία με την προσφυγή στον ευρωπαϊκό μηχανισμό «διάσωσης», αλλά και στην Πορτογαλία, δείχνουν ότι υπάρχει συνολική κρίση της ευρωζώνης, του ευρώ και της ΟΝΕ. Η Ιρλανδία ήταν το χαϊδεμένο παιδί των αγορών, ο «Κέλτικος Τίγρης» που για να προσελκύσει επενδύσεις απορρύθμισε πλήρως την αγορά εργασίας και εφαρμόζει ήδη τα μέτρα του δικού μας «Μνημονίου», χωρίς να αποφύγει την κρίση. Με πρωτοβουλία της Γερμανίας, που διεκδικεί να επικυρώσει την ηγετική θέση της μέσα στην ΕΕ, ανοίγει ο δρόμος για μια ΕΕ πολλών ταχυτήτων. Σε όλες τις χώρες μεθοδεύονται εξοντωτικά προγράμματα λιτότητας, απορρύθμισης, βίαιης υποτίμησης της εργατικής δύναμης, απαξίωσης και λεηλασίας μέσω ιδιωτικοποιήσεων του δημόσιου πλούτου.

Ωστόσο, η τρέχουσα μορφή διαχείρισης αδυνατεί να αντιμετωπίσει την κρίση. Ακόμα και η πιο σκληρή λιτότητα

δεν οδηγεί παρά σε χρεοκοπία. Ο ρυθμός ανόδου των τόκων που καλείται να καταβάλει το ελληνικό δημόσιο είναι ανώτερος και από τον πιο άγριο ρυθμό επιτάχυνσης των περικοπών. Οι εξελίξεις στην ΕΕ δικαιώνουν εκείνες τις φωνές μέσα στην Αριστερά που αρνήθηκαν τις αυταπάτες για τον «προοδευτικό» ρόλο της ΕΕ και επέμειναν σε αντικαπιταλιστικές κατευθύνσεις ρήξης με την ΟΝΕ και την ΕΕ. Οι θέσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για διαγραφή του χρέους, για έξοδο από το ευρώ, για αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ αποκτούν ιδιαίτερη σημασία, μεγαλύτερη από το προηγούμενο διάστημα.

Την ίδια ώρα πληθαίνουν τα σημάδια ότι σε όλη την Ευρώπη κυοφορούνται πραγματικοί κοινωνικοί σεισμοί. Ο μεγάλος αγώνας των Γάλλων εργαζομένων, που θύμισε μέρες Μάη 1968, η γενική απεργία στην Πορτογαλία, οι εργατικές κινητοποιήσεις στην Ιρλανδία, οι μαζικές φοιτητικές κινητοποιήσεις στην Ιταλία, η έκρηξη των Βρετανών φοιτητών, είναι προμηνύματα των κοινωνικών εκρήξεων που έρχονται.

ΕΛΛΑΔΑ: ΟΞΥΝΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ, ΕΠΙΤΑΧΥΝΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Στην Ελλάδα αυτό που αντιμετωπίζουμε δεν είναι απλώς κάποια επώδυνα μέτρα αλλά η απόπειρα για μια συνολικότερη αντιδραστική μετάλλαξη του ελληνικού καπιταλισμού. Η επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής σημαίνει ότι θα είμαστε αντιμέτωποι με μια μόνιμη κατάσταση «εκτάκτων μέτρων» μέχρι το... 2024! Η χώρα απειλείται να βρεθεί σε κατάσταση μόνιμης χρεοκοπίας και άρα υπό έναν μόνιμο «διεθνή οικονομικό έλεγχο» των πιστωτών. Ήδη ζούμε τις συνέπειες: Εκτίναξη του αριθμού των ανέργων, τρομερή επέκταση της φτώχειας, καταβράθρωση των μισθών και του λαϊκού εισοδήματος, μαζικές χρεοκοπίες επιχειρήσεων, διάλυση του δημόσιου συστήματος υγείας και παιδείας, μαζικό ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, ξεκληρίσμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, ριζική επιδείνωση της θέσης των αυτοαπασχολούμενων, αντιδημοκρατικό κατασταλτικό παροξυσμό.

Ταυτόχρονα βαθιάειναι η κρίση νομιμοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής. Αυτό κατέγραψε η δυναμική της απεργίας στις 15/12, αυτό φάνηκε και στις πρόσφατες εκλογές για την τοπική αυτοδιοίκηση με τις τεράστιες απώλειες ψήφων για το ΠΑΣΟΚ, τη συρρίκνωση του δικομματισμού, τη μεγάλη αύξηση της αποχής και των λευκών-άκυρων, τη σημαντική εκλογική ενίσχυση της Αριστεράς και ειδικά της αντικαπιταλιστικής. Βαθαίνουν τα ρήγματα στις σχέσεις εκπροσώπησης με εργατικά και μικροαστικά στρώματα, μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας στρέφονται ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική, πολλοί είναι αυτοί που αναζητούν δρόμους αγωνιστικής ανατροπής. Η πρόκληση για την αντικαπιταλιστική Αριστερά είναι πώς η δυσαρέσκεια, η οργή και η αγανάκτηση θα πάρουν συλλογική, κινηματική, πολιτικοποιημένη μορφή, θα γίνουν δυναμική ανατροπή και δεν θα περιοριστούν σε εξατομικευμένες αντιδράσεις ή «τυφλές» κοινωνικές εκρήξεις χωρίς προοπτική.

Όσο συνεχίζεται η πολιτική του Μνημονίου και η «επιτήρηση» από ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ, τόσο θα οξύνονται οι κοινωνικές αντιθέσεις και θα διαμορφώνονται όροι για νικηφόρα ανατρεπτικά κινήματα. Οι μεγάλες απεργίες της άνοιξης, ο αγώνας των φορτηγατζήδων το καλοκαίρι, οι πρόσφατες απεργιακές κινητοποιήσεις διάρκειας στις συγκοινωνίες, στα ΜΜΕ, στους ναυτεργάτες, στους Δήμους, τα πρώτα σκιρτήματα του φοιτητικού κινήματος, το φετινό Πολυτεχνείο, οι μαζικές κινητοποιήσεις για τα 2 χρόνια από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλο και πάνω από όλα ο εκρηκτικός απεργιακός ξεσηκωμός στις 15/12 δείχνουν τη δυνατότητα που υπάρχει για το ξέσπασμα μεγάλων αγώνων.

Απέναντι σε όλα αυτά, η κυβέρνηση διαλέγει το δρόμο της αυταρχικής σκληρύνησης. Το Μνημόνιο εφαρμόζεται με διαρκή νομοθετικά πραξικοπήματα. Ακούγονται φωνές για μονιμότερη αντιδημοκρατική εκτροπή (π.χ. ομιλία Αλέκου Παπαδόπουλου),

επανερχονται προτάσεις για αντιδραστική και αυταρχική αναθεώρηση του Συντάγματος. Η καταστολή στις διαδηλώσεις γίνεται σκληρότερη. Όμως, είναι γελασμένοι εάν πιστεύουν ότι θα κάμψουν το αγωνιστικό φρόνημα του λαού.

Άλλωστε, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είναι αυτή τη στιγμή περισσότερο αδύναμη ακριβώς γιατί ξεσηκώνονται τα κοινωνικά κομμάτια που αποτέλεσαν την εκλογική βάση της. Είτε εξασφαλίσει τη συναίνεση της ΝΔ του Σαμαρά, είτε οχυρωθεί με τα αντιφατικά δεκανίκια της από το ΛΑΟΣ και τη Μπακογιάννη μέχρι τον Κουβέλη, και πάλι δεν λύνει αυτό το πρόβλημα. **Παραμένει ευάλωτο στους εργατικούς αγώνες, στην αλλαγή των συσχετισμών με την εγκατάλειψη σημαντικού τμήματος της βάση του, στην όξυνση των εσωτερικών του αντιθέσεων.**

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ, ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Η Αριστερά συνολικά είδε τα εκλογικά της ποσοστά να ανεβαίνουν. Όμως, απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα οι ηγεσίες της ρεφορμιστικής αριστεράς δείχνουν τα όριά τους, αδυνατούν να παίξουν πρωτοπόρο ρόλο στην οργάνωση των αγώνων και την αμφισβήτηση της κυρίαρχης πολιτικής. Συμπεριφέρονται σαν το αριστερό άκρο του επίσημου πολιτικού συστήματος και όχι ως δύναμη ρήξης και ανατροπής.

Το ΚΚΕ ενισχύεται εκλογικά και συνεχίζει την δράση του σε πολλούς κλάδους, ιδίως του ιδιωτικού τομέα, αλλά η συνολική του αντίληψη κινείται στο δρόμο της ηττοπάθειας, της λογικής ότι περίπου τίποτα δεν μπορεί να γίνει σήμερα καθώς οι ανατροπές και η βελτίωση των συνθηκών ζωής παραπέμπονται στο αόριστο μέλλον μιας «λαϊκής εξουσίας και οικονομίας» που δεν είναι καθόλου σαφές εάν αποτελεί ρήξη με τον καπιταλισμό, της διάσπασης με κάθε αγωνιστική, ταξική προσπάθεια (που φτάνει στις απαράδεκτες πρακτικές «υγειονομικής ζώνης» στις πορείες κ.λπ.). Παρά τη μεγαλοστομία του, το ΠΑΜΕ δεν αντιπάλεψε την επιστράτευση στην ΠΝΟ, ούτε έβαλε άλλο ορόσημο πριν τις 15 Δεκέμβρη. Το ΜΑΣ μέσα στα πανεπιστήμια κάνει ό,τι μπορεί για να υπονομεύσει τις συνελεύσεις και τις καταλήψεις. Οι δυνάμεις του ΚΚΕ αποχωρούν από αγωνιστικά σωματεία και οικοδομούν διασπαστικά. Το τελευταίο διάστημα αναπτύσσει ένα σταθερό και εντεινόμενο μέτωπο στο αναγκαίο σήμερα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης (το οποίο βαφτίζεται «ρεφορμισμός!»), αντιπαραθέτοντας ένα συνδικαλιστικό κατά βάση πρόγραμμα «άμυνας» και «επιβίωσης» της εργατικής τάξης, τελείως αναντίστοιχο με τις ανάγκες συνολικής σύγκρουσης με την κυρίαρχη πολιτική. Αρνείται να προβάλλει το αίτημα της ανατροπής, από τα κάτω και από τα αριστερά, της κυβέρνησης του Μνημονίου και του σφαγείου ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ. Αυτή η πολιτική στάση του ΚΚΕ συγκρούεται με τις διαθέσεις του κόσμου που το ψήφισε και γι' αυτό η κρίση του ΚΚΕ που σήμερα σοβεί, ενδέχεται να πάρει πιο ανοιχτή μορφή στο επόμενο διάστημα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ περνάει την πιο μεγάλη κρίση, γιατί μέσα στην σημερινή κρίση του συστήματος φαίνονται οι συνέπειες που έχει ο αριστερός κυβερνητισμός και ευρωπαϊσμός της γραμμής του «αντινεοφιλελεύθερου μετώπου» χωρίς ρήξεις με το κεφάλαιο και την ΕΕ. Ο ΣΥΝ ειδικά με τις περιφερειακές εκλογές και μετά από αυτές φαίνεται ότι κατοχυρώνει μια πιο ανοιχτά διαχειριστική λογική, με απαλοιφή των όποιων ριζοσπαστικών αντινεοφιλελεύθερων στοιχείων εμπεριέχονταν με αντιφατικό και ανολοκλήρωτο τρόπο στην φυσιογνωμία του ΣΥΡΙΖΑ, πράγμα που αποτελεί και τον ουσιαστικό λόγο της διάλυσής του. **Πυρήνας της πολιτικής του αποτελεί το περιβόητο «άνοιγμα στον σοσιαλιστικό χώρο»,** που γίνεται όχημα για μια πιο ανοιχτή σοσιαλδημοκρατική πολιτική. Ενιχύει τον ευρωπαϊσμό σε μια περίοδο βαθιάς κρίσης του ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού κέντρου, στο όνομα του «αντιεθνικισμού». Ο σοσιαλισμός του δεν υπερβαίνει την διεκδίκηση του παλιού κράτους πρόνοιας. Ακόμη και κινήσεις διαφοροποίησης από το ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, όπως το Μέτωπο Αλληλεγγύης & Ανατροπής, δεν ξέφυγαν από τα όρια της διαχειριστικής λογικής και την απουσία ξεκάθαρων τοποθετήσεων ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική για τα ζητήματα του χρέους, του ευρώ της σχέσης με την ΕΕ. Αυτές οι πολιτικές κατευθύνσεις είναι που κάνουν την Αριστερά αφερέγγυα και προδίδουν την εμπιστοσύνη του κόσμου που στράφηκε προς αυτή την προηγούμενη περίοδο.

Για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδειξε ότι έχοντας ένα αντικαπιταλιστικό και ταυτόχρονα συγκεκριμένο πρόγραμμα πάλης, έχοντας μαχητική δράση στα κινήματα και επιμένοντας στην ενωτική ανατρεπτική δράση της Αριστεράς, είχε ένα σημαντικό εκλογικό αποτέλεσμα. Τα αντικαπιταλιστικά ψηφοδέλτια, που στήριξαν οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς καθώς και εκατοντάδες αγωνιστές, κατέγραψαν σημαντικά ποσοστά στις 11 περιφέρειες που κατέβηκαν. Πανελλαδικά έφτασαν κοντά στις 100.000 ψήφους και ποσοστό περίπου 2%, καταγράφοντας άνοδο κατά 75.000 ψήφους περίπου (σε σχέση με τις 24.700 ψήφους των βουλευτικών εκλογών του 2009). Κερδίζουν έδρες σε 7 από τις 11 Περιφέρειες που κατέβηκαν, ενώ αντίστοιχα θετικά αποτελέσματα κατέγραψαν και δεκάδες αντικαπιταλιστικά και ριζοσπαστικά αριστερά δημοτικά σχήματα σε όλη την Ελλάδα, κάτι που αποτυπώνεται και στην εκλογή δημοτικών συμβούλων σε περισσότερους από 12 Δήμους της χώρας. Παρά το γεγονός ότι οι περιφερειακές εκλογές δεν ταυτίζονται με τις βουλευτικές, τα αποτελέσματα, αλλά και οι εκατοντάδες αγωνιστές που στρατεύτηκαν στο εγχείρημα σε κάθε γωνιά της χώρας, δείχνουν ότι δημιουργείται ένα αριστερό αντικαπιταλιστικό πολιτικό ρεύμα σε όλη την Ελλάδα, ένας υπαρκτός και υπολογίσιμος πόλος στην κοινωνία και την Αριστερά. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έκανε ένα μεγάλο βήμα για την κατοχύρωσή της σαν υπαρκτή δύναμη στο χώρο της αριστεράς. Πολύς αριστερός κόσμος που δεν μας ψήφισε χάρηκε για το αποτέλεσμά μας και έχει προσδοκίες από εμάς. **Μπορούμε και οφείλουμε να είμαστε πιο τολμηροί στις πρωτοβουλίες και στη δράση μας γιατί μπορούμε τώρα να επηρεάζουμε περισσότερο τον κόσμο της αριστεράς και την ευρύτερη αριστερόστροφη δυναμική.**

Η επόμενη μέρα των εκλογών θέτει κρίσιμες προκλήσεις. Ο προϋπολογισμός του 2011 είναι προϋπολογισμός άγριας λιτότητας. Το Μνημόνιο 3 και το πολυνομοσχέδιο-σφαγείο των εργατικών δικαιωμάτων, σαρώνουν όποιες κατακτήσεις έμειναν ως προς τις εργασιακές σχέσεις, τις συλλογικές συμβάσεις, το δημόσιο χαρακτήρα των ΔΕΚΟ. **Το καθεστώς των συλλογικών συμβάσεων ανατρέπεται** βίαια και χιλιάδες εργαζόμενοι οδηγούνται σε συνθήκη ατομικών συμβάσεων εξαθλίωσης. Σε αυτό συντελεί και η άθλια στάση της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ να συνυπογράψει τη μείωση των αποδοχών στις επιχειρησιακές συμβάσεις. Οι εργαζόμενοι στις **ΔΕΚΟ** αντιμετωπίζουν μεγάλες μειώσεις αποδοχών, ανατροπές στις συνθήκες εργασίας, υποχρεωτικές μετατάξεις, ενώ επιταχύνονται οι διαδικασίες ιδιωτικοποίησης. Χιλιάδες συμβασιούχοι, ακόμη και αορίστου χρόνου εργαζόμενοι, μπαίνουν σε τροχιά απόλυσης. Ο **«Καλλικράτης»** λειτουργεί ως αφετηρία μαζικών απολύσεων, συγχωνεύσεων οργανισμών, εκτεταμένων ανατροπών στις εργασιακές σχέσεις. Οι μεταρρυθμίσεις Διαμαντοπούλου θέλουν να επιβάλουν την ιδιωτικοοικονομική και επιχειρηματική διοίκηση στα ΑΕΙ, αλλά και τους όρους της αγοράς στην Α/βάθμια και Β/βάθμια εκπαίδευση, την ίδια ώρα που μεθοδεύονται μαζικές περικοπές και επέκταση ελαστικών σχέσεων εργασίας στην εκπαίδευση. Η αστυνομοκρατία και ο αυταρχισμός διαμορφώνουν κλίμα προληπτικής τρομοκρατίας. Οι ρατσιστικές επιθέσεις εντείνονται με νέα σχέδια περιορισμού του ασύλου και χτισίματος στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες και οι φασιστικές συμμορίες προσπαθούν να βάλουν πόδι στις γειτονιές.

Απέναντι σε όλα αυτά, ο πολιτικός στόχος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι η συνολική ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΔΝΤ, με βάση ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα διεκδίκησης και επιβολής κατακτήσεων από το εργατικό και λαϊκό κίνημα, μέσα από μια παρατεταμένη λαϊκή αντεπίθεση, που θα αμφισβητεί συνολικά την κυρίαρχη πολιτική. Ο στόχος αυτός είναι συνδεδεμένος με την ανάγκη ανατροπής, υπό την πίεση του εργατικού λαϊκού κινήματος και των αγώνων, της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ αλλά και κάθε επίδοξου διαχειριστή της πολιτικής του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΔΝΤ.

Μια τέτοια κατεύθυνση ανοίγει το δρόμο για συνολικότερες ανατροπές καθώς ευρύτερα κομμάτια εργαζομένων θα συσπειρώνονται γύρω από την ανάγκη συνολικότερων ρήξεων στην κατεύθυνση της εξουσίας των εργαζομένων και τη σύγχρονη σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική.

Σε αυτό το πλαίσιο η πολιτική κατεύθυνση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ περιλαμβάνει τις ακόλουθες βασικές πλευρές

A. Ξεσηκωμός παντού ενάντια σε κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ - Απεργιακός αγώνας διαρκείας - Οι αγώνες και τα σωματεία στα χέρια των εργαζομένων

Σήμερα χρειάζεται κλιμάκωση των κινητοποιήσεων ενάντια στις ανατροπές στις συμβάσεις, την ιδιωτικοποίηση και εργασιακή απορρύθμιση των ΔΕΚΟ, τις περικοπές στην Υγεία, τις ανατροπές στην Παιδεία. **Με απεργιακούς αγώνες διαρκείας, με συντονισμό των κλάδων, με μαζικές συνελεύσεις και απεργιακές επιτροπές για να οργανώνονται από τα κάτω**, σε ρήξη με τη γραφειοκρατία και τον υποταγμένο συνδικαλισμό, αλλά και τους καταγγελτικούς αγώνες διαμαρτυρίας τύπου ΠΑΜΕ. **Αυτή η προσπάθεια δεν είναι απλώς συνδικαλιστική, είναι στήριξη πολιτική** που συνδυάζει τη μαχητική αδιαλλαξία με μάχες ενάντια στην καταστολή (π.χ. επιστράτευση), διευρύνει την ενότητα (ανάμεσα στους εργαζομένους όλων των κλάδων, ανάμεσα σε όλα τα κομμάτια της εκπαίδευσης, ανάμεσα σε εργαζόμενους και νεολαία), αποκρούει τους διασπαστικούς αποπροσανατολισμούς και γενικεύει **πολιτικά την εργατική αντίσταση**. Θέλουμε μια νέα αγωνιστική ταξική ενότητα ανάμεσα σε όλα τα κομμάτια του εργατικού και λαϊκού κινήματος, ανάμεσα στα κομμάτια του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, των ΔΕΚΟ και της επισφάλειας, των εργαζομένων και των αγροτών και των αυτοαπασχολούμενων, αυτών που έχουν συγκροτημένες συνδικαλιστικές δομές και αυτών που αντιμετωπίζουν τη «συνδικαλιστική έρημο». Η απεργία στις 15/12 έδειξε ότι υπάρχουν δυνατότητες για ένα νικηφόρο πανεργατικό ξεσηκωμό.

Οι κινητοποιήσεις που ξεσπούν δεν είναι αγώνας για επιμέρους ζητήματα αλλά συνολική πάλη για Δημόσια Υγεία και Παιδεία, για Δημόσιες και Δωρεάν Συγκοινωνίες, για φτηνή ενέργεια κ.λπ. Και γι' αυτό σήμερα **είμαστε με τον πιο αποφασιστικό και ολόψυχο τρόπο στο πλευρό των εργαζομένων** στις συγκοινωνίες, των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ, των τραπεζοϋπαλλήλων, των εργαζομένων στους ΟΤΑ και κάθε άλλου κλάδου που σήμερα βγαίνει στο προσκήνιο με απεργιακούς αγώνες διαρκείας και συγκρούεται με το σφαγείο κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ.

Θέλουμε να συμβάλουμε πραγματικά στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος έτσι ώστε να γίνει πραγματικά πολιτικό και χειραφετημένο εργατικό και λαϊκό κίνημα ανατροπής. Θέλουμε να οικοδομηθούν οι αναγκαίες σήμερα μορφές λαϊκής αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης μέσα στις γειτονιές ως αναπόσπαστο στοιχείο της οικοδόμησης ενός ισχυρού και ανατρεπτικού λαϊκού κινήματος.

Πλάι στο ξεδίπλωμα των εργατικών αγώνων κρίσιμες πλευρές του παλλαϊκού ξεσηκωμού είναι για εμάς:

-**Ένα ισχυρό και μαχητικό κίνημα νεολαίας**, που με καταλήψεις και διαδηλώσεις να απαιτήσει την άμεση απόσυρση των προτάσεων του Υπουργείου Παιδείας και την ανατροπή της πολιτικής των περικοπών στα σχολεία. Ένα κίνημα που πρέπει να στηρίζεται στις συνελεύσεις και τα ενωτικά συντονιστικά και όχι σε διασπαστικές τακτικές τύπου ΜΑΣ. Ένα κίνημα που πρέπει να είναι κομμάτι ενός πανεκπαιδευτικού ξεσηκωμού ενάντια στις περικοπές και την επέλαση της παιδείας της αγοράς.

-**Η πάλη ενάντια στην ένταση της καταστολής και του αυταρχισμού**, η απόκρουση της προσπάθειας να περιοριστεί το δικαίωμα στη διεκδίκηση, τη διαδήλωση, τη διαμαρτυρία, η έμπρακτη κατοχύρωση της δυνατότητας των κινημάτων να δρουν απέναντι στα διαρκή κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, τη χειραγώγηση των ΜΜΕ, την λογική της «έκτακτης ανάγκης».

-**Η πάλη ενάντια στο ρατσισμό και για την απομόνωση και διάλυση των φασιστικών συμμοριών**, για να σταματήσει η προσπάθεια διάσπασης των εργαζομένων και η επιχείρηση αποπροσανατολισμού των εργατικών αντιστάσεων. Συμπαράσταση στις κοινότητες προσφύγων και μεταναστών που αντιστέκονται και συστηματική προβολή των αιτημάτων για άσυλο στους πρόσφυγες, νομιμοποίηση των μεταναστών. Όχι στρατόπεδα συγκέντρωσης, όχι στη Φρόντεξ. Έξω οι φασιστικές συμμορίες από τις γειτονιές.

-**Η δράση στα τοπικά κινήματα και στις γειτονιές**, πρώτα από όλα για το «κοινωνικό πρόβλημα», ενάντια στην μαζική φτώχεια, την ανεργία, τις ιδιωτικοποιήσεις των δημόσιων και δημοτικών υπηρεσιών και την περιβαλλοντική καταστροφή με την δημιουργία κινήματος ενάντια στην κυβέρνηση, την ΕΕ και τον «Καλλικράτη», με τα όργανα και τις διαδικασίες του, με στήριξη και ανάπτυξη των αντικαπιταλιστικών σχημάτων και κινήσεων πόλης σε αντιπαράθεση με την τοπική και κεντρική εξουσία.

-**Η δράση ενάντια στο συνεχές ξεκλήρισμα της φτώχειας και μεσαίας αγροτιάς**, ενάντια στην καπιταλιστικοποίηση και την συγκέντρωση της γης, το βιομηχανικό και εμπορικό κεφάλαιο τις καταστροφικές επιλογές της ΚΑΠ, την επέλαση των μεταλλαγμένων, για τα δικαιώματα των Ελλήνων και μεταναστών εργατών γης

(βλ. και κινητοποιήσεις στην Σκάλα Λακωνίας), την φτηνή, οικολογική, ασφαλή διατροφή των εργαζομένων της πόλης.

B. Αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα εργατικής απάντησης στην κρίση

Σε πείσμα όσων μιλούν για μονοδρόμους, αλλά και όσων, όπως το ΚΚΕ, μεταφέρουν τη βελτίωση της πραγματικότητας στη... Δευτέρα Παρουσία, επιμένουμε ότι μπορεί να υπάρξει αντικαπιταλιστική απάντηση στην κρίση:

- Παύση πληρωμών. Διαγραφή του ληστρικού χρέους.**
- Έξοδος από την ΟΝΕ και το ευρώ. Αντικαπιταλιστική ρήξη με την ΕΕ του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού.**
- Εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων χωρίς αποζημίωση, με εργατικό έλεγχο.**
- Απαγόρευση απολύσεων. Μείωση του χρόνου εργασίας.**
- Αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις. Δημόσια δωρεάν υγεία, παιδεία για όλους.**
- Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών.**

Κομμάτι του αναγκαίου σήμερα πολιτικού προγράμματος αποτελούν τα αιτήματα **ρήξης με τον σύγχρονο ιμπεριαλισμό**, η πάλη ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις για άμεση έξοδο από το ΝΑΤΟ και για διάλυσή του, για επιστροφή όλων των ελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων από το εξωτερικό, για κλείσιμο των βάσεων του θανάτου, για ριζική μείωση των εξοπλισμών και των πολεμικών δαπανών ώστε να δοθούν τα χρήματα για μισθούς, συντάξεις, παιδεία και υγεία.

Το θέμα του χρέους αναδεικνύεται σε κομβικό. Συμπυκνώνει την προσπάθεια να πληρώσουν οι εργαζόμενοι την καπιταλιστική κρίση. Εκφράζει τη βία της καπιταλιστικής διεθνοποίησης. Μέσω αυτού νομιμοποιείται η «κατοχή» από ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ.

Ούτε μπορούμε να έχουμε αυταπάτες για το ρόλο της ΕΕ. Δεν μπορεί να υπάρξει μια προοδευτική ΕΕ με ένα καλό ευρώ και μια αναδιανεμητική Κεντρική Τράπεζα. **Η έξοδος από το ευρώ και την ΟΝΕ αποτελεί τον άμεσο στόχο ρήξης με την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και τμήμα της συνολικότερης πάλης για αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ.** Η εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο αποτελεί ταυτόχρονα άμεσο στόχο απέναντι στην κρίση και την προσπάθεια να την πληρώσουν οι εργαζόμενοι, αλλά και αναγκαίο πρώτο βήμα για τον εργατικό έλεγχο και την κοινωνικοποίηση συνολικά των μέσων παραγωγής. Η εργατική τάξη θα κερδίσει από την άμεση παύση πληρωμών, την πάλη για διαγραφή του επαχθούς χρέους και την άμεση έξοδο από το ευρώ μόνο διεκδικώντας αναδιανομή του πλούτου υπέρ της ίδιας και των μικρομεσαίων συμμάχων της και σε βάρος του κεφαλαίου και ειδικά των πιστωτών του δημοσίου, των ξένων, αλλά και των εγχώριων.

Η τοποθέτησή μας είναι βαθιά διεθνιστική γιατί η ρήξη με την ΕΕ, η ανατροπή του οικοδομήματος της «Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης», η πάλη για τη διάλυση συνολικά της ΕΕ είναι προς το συμφέρον συνολικά των εργατικών τάξεων στην Ευρώπη. Και γι' αυτό επιδιώκουμε το **διεθνιστικό συντονισμό και την κοινή δράση των εργατικών και λαϊκών κινήματων** σε όλη την Ευρώπη.

Σε αυτούς που μας λένε ότι τα μέτρα αποτελούν τις αναγκαίες θυσίες για τη μελλοντική «ανάπτυξη και ευημερία» εμείς απαντάμε ότι είναι ο σίγουρος δρόμος για τη συλλογική απαξίωση των εργαζομένων, της νεολαίας και για την καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων. **Η σωτηρία των εργαζομένων, η πάλη κατά της ανεργίας και της εξαθλίωσης, η αντίσταση στην απαξίωση των αγροτών και των αυτοαπασχολούμενων περνάει σήμερα μέσα από τη ρήξη με την κυρίαρχη λογική του κέρδους και της αγοράς**, το αίτημα για απαγόρευση των απολύσεων, τη ριζική αύξηση της φορολογίας των καπιταλιστών και την αναδιανομή εισοδήματος προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων, τη ριζική μείωση του χρόνου εργασίας, την εθνικοποίηση με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων.

Τα σημεία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος εργατικής απάντησης στη κρίση ορίζουν τη ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική, διατυπώνονται από τη σκοπιά της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και όχι της «εθνικής ανάπτυξης» ή ενός «καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο». Απαιτούν ισχυρό και πολιτικοποιημένο εργατικό κίνημα και μια Αριστερά πραγματικά ανατρεπτική.

Είναι σε ρήξη με τη λογική της συνδιαχείρισης ή τις αυταπάτες για «αριστερή διακυβέρνηση», συνολικά τον αριστερό κυβερνητισμό. Η πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή

της επίθεσης, ανοίγει δρόμο για συνολικότερες ανατροπές, προωθεί τη ρήξη με τους πυλώνες της κυρίαρχης πολιτικής σήμερα και μπορεί να φέρει το κίνημα σε θέση να αμφισβητήσει συνολικά τις καπιταλιστικές σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης, στην κατεύθυνση της εργατικής εξουσίας και μιας νέας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής.

Η σύνδεση του σημερινού αντικαπιταλιστικού πολιτικού αγώνα με την επαναστατική προοπτική της εργατικής εξουσίας και μιας νέας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής **καθίσταται πιο αναγκαία**. Το ερώτημα της εναλλακτικής οργάνωσης της κοινωνίας, απέναντι σε μια κοινωνία που βουλιάζει στην φτώχεια, την ανεργία, την οικολογική καταστροφή και τους πολέμους γίνεται μαζικό ερώτημα επιβίωσης μεγάλων τμημάτων της εργατικής τάξης και του λαού.

Γ. Ανατρεπτική Κοινή Δράση της Αριστεράς

Η προσπάθεια για να ανατραπεί η επίθεση του Μνημονίου και της κυβέρνησης απαιτεί μια άλλη κατάσταση στο λαϊκό κίνημα, ένα διαφορετικό αγωνιστικό νικηφόρο συσχετισμό δυνάμεων, μια πραγματική κλιμάκωση της πολιτικής αντιπαράθεσης. Οι δυνάμεις της Αριστεράς εάν αρνηθούν λογικές συναίνεσης, εάν γυρίσουν την πλάτη στη λογική του ενδοαριστερού εμφυλίου, εάν διαλέξουν δρόμους αγωνιστικής ανατροπής, μπορούν να συμβάλουν στο να είναι νικηφόρος ο παλλαϊκός ξεσηκωμός. **Σε αυτό το πλαίσιο ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάνουμε ανοιχτή πρόσκληση προς όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς για κοινή δράση γύρω από τους ακόλουθους άξονες:**

-Από κοινού πάλη και δράση για τον κεντρικό πολιτικό στόχο της περιόδου για την ανατροπή του Μνημονίου, της κυβέρνησης και κάθε επίδοξου διαχειριστή.

-Πολιτικό πρόγραμμα εργατικής απάντησης στην κρίση (Παύση πληρωμών, ρήξη με ευρώ, ΟΝΕ και ΕΕ, Εθνικοποιήσεις, αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις)

-Στήριξη των απεργιακών κινητοποιήσεων – κοινή στάση μέσα στις συνελεύσεις για απεργιακούς αγώνες διάρκειας – συντονισμός των αγωνιζόμενων κλάδων.

-Συστράτευση στην προσπάθεια για ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, στηρίζοντας από κοινού την οργάνωση των αγώνων από τα κάτω, τις απεργιακές επιτροπές, αξιοποιώντας την πρωτοπόρα δράση των παρεμβάσεων – συσπειρώσεων – κινήσεων, άλλων αγωνιστικών σχημάτων, στηρίζοντας κυρίαρχα τις προσπάθειες που κάνουν ο Συντονισμός των Πρωτοβάθμιων Σωματείων και το Συντονιστικό των Συνελεύσεων των Φοιτητικών Συλλόγων **σε ρήξη με την λογική και πρακτική του υποταγμένου συνδικαλισμού.**

Δ. Πάλη για μια Άλλη Αριστερά της Νίκης και της Ανατροπής

Τόσο η κλίμακα των διακυβευμάτων όσο και οι δυνατότητες συνολικών ανατροπών που ανοίγονται μπροστά μας θέτουν και το θέμα του πολιτικού νεύρου αυτής της διαδικασίας. **Περισσότερο παρά ποτέ έχουμε ανάγκη μια Άλλη Αριστερά, ικανή να οργανώσει την αντίσταση, να παλέψει για τη νίκη, να ανοίξει το δρόμο για την επαναστατική ανατροπή και την κοινωνική χειραφέτηση.** Σήμερα που η ίδια η πραγματικότητα δείχνει τα όρια και των αντινεοφιλελεύθερων ενοτήτων χωρίς στόχους ρήξης και των αντιμονοπωλιακών μετώπων μιας απροσδιόριστης «λαϊκής εξουσίας» και του εγκλωβισμού σε λογικές «επαναστατικής καθαρότητας», χρειάζονται να δυναμώσουν οι προσπάθειες για μια Αριστερά της αντικαπιταλιστικής ρήξης και ανατροπής.

Ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ στρατευθήκαμε εξ αρχής σε αυτή την προσπάθεια και αυτός είναι ο στόχος της συγκρότησής μας. **Ξέρουμε, όμως, καλά ότι τέτοιες αγωνίες μοιράζονται και άλλοι σύντροφοι και αγωνιστές, ρεύματα ή τάσεις έξω από τα όρια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, αγωνιστές και ρεύματα εντός του ΣΥΡΙΖΑ ή του ΚΚΕ, ρεύματα και αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς, αγωνιστές που αποδεσμεύονται από τη σοσιαλδημοκρατία, αγωνιστές από τα κινήματα. Τους καλούμε να γυρίσουν την πλάτη στις πρακτικές και τις λογικές της αριστεράς της ήττας, να κάνουν πράξη τη ρήξη με τον κυβερνητισμό, τον ευρωπαϊσμό και τη συνδιαχείριση, να αρνηθούν το σεχταρισμό, να εγκαταλείψουν μοναχικούς δρόμους. **Μέσα από την ενωτική ανατρεπτική δράση μέσα στο κίνημα αλλά και μέσα από το άνοιγμα της πολιτικής συζήτησης για τα ζητήματα του αναγκαίου αριστερού αντικαπιταλιστικού προγράμματος, της σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής και μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής να φτιάξουμε την Αριστερά της αντικαπιταλιστικής ανατροπής που σήμερα απαιτούν οι καιροί.**

Ε. Ισχυρή ΑΝΤΑΡΣΥΑ - ΑΝΤΑΡΣΥΑ των μελών - ΑΝΤΑΡΣΥΑ των συντρόφων και των συντροφισσών

Για εμάς το άνοιγμα δρόμων ελπίδας και ανατροπής και στο κίνημα και στην Αριστερά περνάει μέσα από το δυνάμωμα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, την ενίσχυση, πολιτικοποίηση και δημοκρατική συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το βάθεμα της ενότητας και της συντροφικότητας, το πέρασμα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ των συντρόφων και των συντροφισσών. Δεν θέλουμε έναν «πόλο διαμαρτυρίας», δεν μας αναλογεί η λογική της ανάθεσης. Θέλουμε ένα χώρο συλλογικής στράτευσης. Σε αυτό το πλαίσιο:

-Απευθύνουμε ανοιχτό κάλεσμα σε όλους τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες, αλλά και τις συλλογικότητες που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο συνέβαλαν στη μάχη των αυτοδιοικητικών εκλογών και στις υπόλοιπες καμπάνιες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να στρατευτούν ενεργά, **να γίνουν μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.** Το ίδιο κάλεσμα απευθύνουμε συνολικά σε όλους εκείνους, αγωνιστές και συλλογικότητες, που σήμερα αναζητούν δρόμους αντικαπιταλιστικής ρήξης και ανατροπής. Παράλληλα ενισχύουμε και απλώνουμε τις διαδικασίες συγκρότησης και λειτουργίας των τοπικών και κλαδικών επιτροπών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

-Συντονισμένα στρατεύομαστε στον αγώνα για την ανατροπή του Μνημονίου, και του σφαγείου κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ. Με κοινή στάση του δυναμικού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε όλα τα κοινωνικά μέτωπα. Με ενίσχυση των ΕΑΑΚ, των παρεμβάσεων-συσπειρώσεων, των αριστερών τοπικών σχημάτων. Με στήριξη των αντιρατσιστικών κινητοποιήσεων. Στηρίζοντας τη δουλειά των περιφερειακών και δημοτικών συμβούλων που εκλέχτηκαν από σχήματα και ψηφοδέλτια που στήριξε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

-Ενεργοποιούμε πλήρως το δημοκρατικό οργανωτικό πλαίσιο που αποφασίσαμε στη Συνέλευση του Κεραμεικού. Θέλουμε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να είναι ταυτόχρονα ένα μια προωθημένη μετωπική ενότητα οργάνωσης και αγωνιστών, έμπρακτη απόδειξη ότι μπορούμε να υπερβαίνουμε και να ξεπερνάμε προηγούμενους διαχωρισμούς, αλλά και ζωντανός πολιτικός χώρος στηριζόμενος στην πρωτοβουλία των ίδιων των συντροφισσών και των συντρόφων, μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ πραγματικά των μελών της. Το κεκτημένο συντροφικότητας, σύνθεσης που έχουμε και το γεγονός ότι ήδη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπερβαίνει το άθροισμα των οργάνωσης που την αποτελούν είναι σημαντικά, αλλά δεν φτάνουν. Οι απαιτήσεις των καιρών για κλιμάκωση της πολιτικής και κινηματικής αντιπαράθεσης απαιτούν τομές στην πολιτική συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Βάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι οι συντρόφισσες/οι – μέλη στις τοπικές και κλαδικές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η παρουσία των οργάνωσης στα συντονιστικά όργανα ή τα σώματα εκπροσώπων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι κατοχυρωμένη, όμως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν λειτουργεί απλά ως άθροισμα οργάνωσης. Γίνεται προσπάθεια για συναίνεση, υπάρχει η δυνατότητα για αποφάσεις με πλειοψηφία, εκτός βέβαια από θέματα προγραμματικής συμφωνίας που απαιτείται ομοφωνία.

-Προχωρούμε την άνοιξη (πριν το Πάσχα) σε πανελλαδική Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, την πρώτη που θα πραγματοποιηθεί με αιρετούς εκπροσώπους των τοπικών συνελεύσεων, η οποία θα εκλέξει νέο συντονιστικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

-Βαθαίνουμε την πολιτική και προγραμματική συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην πορεία για τη συνδιάσκεψη, ανοίγουμε τη συζήτηση για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, για τις αντιφάσεις του σύγχρονου καπιταλισμού, για το πώς μπορεί να τεθεί σήμερα το ζήτημα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. **Διοργανώνουμε στο τέλος Φλεβάρη - αρχές Μάρτη μεγάλη πολιτική εκδήλωση-ημερίδα (αξιοποιώντας και διεθνείς συμμετοχές), με θέμα «Κρίση- Χρέος-Ε.Ε. και η στάση της Αριστεράς»**, με στόχο την ανοιχτή συζήτηση και πιθανόν την ανάληψη ευρύτερων συγκεκριμένων πρωτοβουλιών το επόμενο διάστημα γύρω από τα ζητήματα αυτά στο πλαίσιο της πολιτικής λογικής που ήδη περιγράφηκε.

